

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU

BOG ĆE OBRANITI
SVOJE IZABRANE
KOJI VAPE K NJEMU

LISTOPAD

Ned. 16. DVADESET I DEVETA
NEDJELJA KROZ GODINU
Hedviga, Marija
Margarita Alacoque

Pon. 17. Ignacije Antiohijski, Vatroslav,
Vatro

Uto. 18. LUKA EVANĐELIST
Luka, Lukša, Amabilis
Dan kapelanije PU šibensko-
kninske

Sri. 19. Ivan Brebefski, Pavao od Križa,

Čet. 20. Vendelin, Kornelije, Andrija,
Adelina

Pet. 21. Uršula, Kajo, Hilarion

Sub. 22. Ivan Pavao II., Marko
Jeruzalemski, Filip

MEDITACIJA

Molitva 3

SLUŽBA RIJEČI
XXIX. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Bog će obraniti svoje izabrane
koji vape k njemu 4

HOMILIJA

Ali neka bude Tvoja volja! 8

KATEHEZA

Molitva: 10

Mali vjeronaučni leksikon 14

PRIČA

Javlajte Isusu 15

SPOMENDAN

Ignacije Antiohijski 16

NAŠI POKOJNI 10

PRIČA

Legenda o Albrechtu Düreru 20

Naslovnica: Pieter de Grebber, *Prispodoba o nepravdom sudcu*,
<https://www.wga.hu/>

mihael

34/2022.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandjela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVI. (2022.), broj 34 (542); dvadeset i deveta nedjelja kroz godinu, 16. listopada 2022.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

Molitva

Isusova pouka o Ocu koji sluša molitve i koji se zauzima za one koji mole, sve ako i odgađa njihovu parnicu, nije utjeha i poticaj na još veće dosađivanje Bogu, nego poticaj na ozbiljnost i trijeznost u našim molitvama. Odgađanje naše parnice i nerješavanje naših slučajeva je poziv na uspostavu dubljeg odnosa povjerenja između nas i Boga. Molitva je upravo to - stavljanje svoga povjerenja u Boga. Molitva je izraz vjere i povjerenja njemu, izraz zahvalnosti i slavljenja činjenice da je pravedan i nepristran sudac koji mudro upravlja svijetom. Ukoliko nema vjere u Boga, tada ni molitva ne predstavlja drugo doli povlačenja za rukav i cendranja da nam Bog ispuni želju. Odgađanje izricanja suda, odgađanje Božjeg pravorijeka, još je jedna prilika dana nama da se predomislimo i Boga počnemo smatrati svojim prijateljem koji odgađajući rješenje našeg slučaja radi za nas. Božje odgađanje rješavanja našeg spora i naših međusobnih sporova i sudskih parnica koje vodimo jedni s drugima i s njim samim, radi za nas. Bog to čini u našu korist. Imamo li dovoljno povjerenja u njega tada ćemo ga moliti da pričeka još malo da riješimo svoje sukobe i svoje sporove. Ukoliko tražimo od Boga da sve učini sada i odmah, da presudi što prije, moglo bi nam se dogoditi da uslišanje naših molitava bude nama na štetu. Stoga i Isusovo pitanje na kraju današnjeg evanđeoskog odlomka postavlja sumnju u naše povjerenje Bogu da se on brine za nas, da nas čuva i štiti, pa i kad smo poput udovica obespravljeni i na rubu društva. Hoće li u trenutku izricanja Božjeg suda kad Sin Čovječji dođe, biti vjere na zemlji?

Prvo čitanje: Izl 17, 8-13

Dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali.

Čitanje Druge knjige o Kraljevima

U one dane:

Dođu Amalečani i zarate s Izraelcima kod Refidima. A Mojsije reče Jošui: „Odaberi momčad pa pođi i zapodjeni borbu s Amalečanima. Ja ću sutra stati na vrh brda, sa štapom Božjim u ruci.“ Jošua učini kako mu je Mojsije rekao te zapodjene borbu s Amalečanima, a Mojsije, Aron i Hur uzađoše na vrh brda. I dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali; a kad bi ruke spustio, nadjačavali bi Amalečani. Ali Mojsiju ruke napokon otežaše. Zato uzeše kamen, staviše ga poda nj i on sjede na nj, a Aron i Hur, jedan s jedne, a drugi s druge strane, držahu ruke, tako da mu izdržaše do sunčanog zalaska. I Jošua oštricom mača svlada Amaleka i njegov narod.

Riječ Gospodnja

Amalečani su prema Knjizi postanka Ezavovi potomci. Obitavali na jugu kasnijeg izraelskog kraljevstva.

Kao savez pljačkaških plemena kontrolirali su trgovačke putove između Arabije i Egipta. Bili su izraelski neprijatelji u vrijeme sudaca i prvih kraljeva.

Amalečani su pokušali spriječiti prolaz preko vlastitog područja i prijetili uništenjem Izraelaca nakon izlaska iz Egipta. Jošua je vodio neiskusne vojnike u bitci, a Mojsije je uzdignutih ruku molio za pobjedu. Premda je Bog stalno uza svoj narod i iskazuje mu milost, sveti pisac želi naglasiti da Bog traži molitvu kao izraz vjere. Važnost vjere i molitve naglašena je Aronovim i Hurovim držanjem Mojsijevih onemoćalih ruku.

Jošuina pobjeda je izraz Božje naklonosti, njegov odgovor na Mojsijevu molitvu.

Otpjevni psalam: Ps 121, 1-8

Pomoć je naša u imenu Gospodina koji stvori nebo i zemlju.

K brdima oči svoje uzdižem:
odakle će mi doći pomoć?
Pomoć je moja od Gospodina
koji stvori nebo i zemlju.

Čuvao te Gospodin od zla svakoga,
čuvao dušu tvoju!
Čuvao Gospodin tvoj izlazak i povratak
odsada dovijeka!

Tvojoj nozi on posrnuti ne da
i neće zadrijemati on, čuvar tvoj.
Ne, ne drijema i ne spava
on, čuvar Izraelov.

Gospodin je čuvar tvoj,
Gospodin je zasjen tvoj s desne tvoje!
Neće ti sunce nauditi danju
ni mjesec noću.

Psalam 121 ubraja se u hodočasničke psalme i neki ga bibličari interpretiraju kao molitveni dijalog između hodočasnika i svećenika koji se odvija na dan povratka s hodočašća. Jednako kao što je posvećen dolazak u svetište tako je i povratak kući. Ist tako poteškoće i opasnosti koje su povezane s putom jednako se događaju u oba smjera. Stoga svećenik blagoslivlja hodočasnika i na dolasku i na odlasku tako da se Božja prisutnost s ljudima ne svodi na ograničeni svetišni prostor i blagdansko vrijeme nego se širi čitavom zemljom i zahvaća svaki trenutak ljudskoga života.

Drugo čitanje: 2Tim 3, 14 – 4, 2

Da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Timoteju

Predragi:

Ostani u onome u čemu si poučen i čemu si vjeru dao, svjestan od koga si sve poučen i da od malena poznaješ Sveta pisma koja su vrsna učiniti te mudrim tebi na spasenje po vjeri, vjeri u Kristu Isusu.

Sve Pismo, bogoduho, korisno je za poučavanje, uvjeravanje, popravljavanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban.

Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom, koji će suditi žive i mrtve, zaklinjem te pojavkom njegovim i kraljevstvom njegovim: propovijedaj riječ, uporan budi – bilo to zgodno ili nezgodno – uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom.

Riječ Gospodnja

Pavao je uputio dvije poslanice Timoteju (Listra, oko 25. - Efez, oko 100.). Timotej, sin Grka i Židovke, obraćenik je na kršćanstvo, bio je Pavlov učenik i pratitelj na misijskim putovanjima i u rimskom sužanjstvu. Ubili su ga svećenici božice Dijane.

Kao sin Židovke, premda mu je otac grčki poganin, odgajan je u židovskoj vjeri i "od malena poznaje Sveta pisma".

U današnjem drugom čitanju slušamo nastavak uputa za vođenje crkvenih zajednica i suprotstavljanja svima koji se protive apostolskom nauku.

"Sve Pismo je bogoduho" znači da Bogom odiše i od Boga je nadahnuto. Tom rečenicom Pavao prihvaća Stari zavjet kao Sveto pismo kršćana. Zbog te bogoduhosti *korisno je za poučavanje, uvjeravanje, popravljavanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban*, zato Crkveni starješina i sam treba proučavati Sveto pismo.

„Bogoduhost“ znači da knjige Svetog pisma nisu obična književnost ili povijest. Nastale su po Božjem nadahnuću, njihov autor je Bog jer je nadahnuo svete pisce. On im nije kazivao u pero niti ih je upotrijebio kao neku vrstu pisaljke. Zato su i sveti pisci autori, morali su upotrijebiti sve svoje darove i vještine da bi uobličili ono na što ih je Bog potaknuo po djelovanju Duha Svetoga.

Evandjelje: Lk 18, 1-8

Bog će obraniti svoje izabrane koji vape k njemu

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme:

Kaza Isus svojim učenicima prispodobu kako valja svagda moliti i nikada ne sustati:

„U nekom gradu bio sudac. Boga se nije bojao, za ljude nije mario. U tom gradu bijaše i neka udovica. Dolazila k njemu i molila: 'Obrani me od mog tužitelja!' No on ne htjede zadugo. Napokon reče u sebi: 'Iako se Boga ne bojim nit za ljude marim, ipak, jer mi udovica ova dodijava, obranit ću je da vječno ne dolazi mučiti me.'“

Nato reče Gospodin:

„Čujte što govori nepravedni sudac! Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu? Kažem vam, ustat će žurno na njihovu obranu. Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“

Riječ Gospodnja

U patrijarhalnim društvima žene su u svemu pa i ekonomski ovisne o muževima. Muževa smrt i udovištvo urađaju egzistencijalnom pogibelji .

U biblijskom vremenu, udovica je oskudno zaštićena bračnim ugovorom neko vrijeme nakon suprugove smrti, kasnije je prepuštena sebi i milosti okoline. Stoga je biblijskom govoru simbolizira nezaštićenost.

Ipak, židovske zajednice brigu o udovicama smatrale su činom božanske pravednosti.

U današnjoj prispodobi slušamo o udovici koja sama vodi brigu o svojim pravima, sama se bori protiv neprijatelja. Poziva se na sud koji se temelji na Svetom pismu iz kojega je jasno da je Bog na strani onih koje ljudski sudovi odbacuju. Suočena je s dvostrukom nepravdom: s nepravednom optužbom svoga protivnika i s nepravednim i pokvarenim sucem koji krši dužnost i odbija pomoći. Ona, tome unatoč, ne odustaje, tvrdoglava je, dosadna i uporna. Ne traži pomoć, poziva se na Zakon izlazeći iz tradicionalne uloge ženske udovičke pokornosti. Sučev sarkazam ide tako daleko da govori kako ga udovica muči. Njezin potez neuobičajen za žene tog doba urodio je uspjehom. Zbog njezine upornosti, a ne zbog svoje dobrohotnosti, sudac ju je obranio .

Ova prispodoba pouka je o ustrajnosti molitelja. Bog želi da u svom odnosu prema njemu budemo ustrajni poput udovice, uvjereni da on čuje i odgovara na molitve i onda kad nam se čini da je gluh ili da je daleko. Tada kuša našu vjeru.

Znajući ljudsku popustljivu narav, Isus se pita, *"kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?"*, odnosno hoćemo li popustiti i odustati od molitve i povjerenja u Boga.

Komentare čitanja priredio V. B.

Ali neka bude Tvoja volja

Evandjelje završava pitanjem nad kojim se trebamo zamisliti: "Ali kad Sin čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?"

Isusovo pitanje sadržava u sebi neki sivi pogled u budućnost. U prethodnom poglavlju Isus upozorava svoje učenike na teške događaje koji će doći, govori im o svom trpljenju i odbacivanju (Lk 17,25). Tko će još izdržati i ostati u vjeri i povjerenju u Boga? Kad bi Isus danas došao, koliko bi vjere kod nas našao?

Poteškoća i kriza vjere usko je povezana s krizom molitve. P.Rahner kaže: "Vjerujem zato što molim." Ljudi premalo mole. Mnogima postaju molitve prisiljavanje Boga, trgovački duh. Mnoge molitve, hvala Bogu, ostaju neuslišane jer bi štetile samom molitelju. Čudno bi zvučalo, kad bismo rekli da ne razgovaramo s osobom koju volimo. Svaki bi se kršćanin uvrijedio, kad bismo mu rekli da ne voli Isusa. Zašto tako rijetko razgovaramo s Onim koga volimo? Svatko od nas ima težak utisak da molitva ostaje neuslišana, često smo napušteni i osamljeni, naporno moramo tražiti put kroz život, kako ne bismo zalutali s božjeg puta.

Duh je često slab, ljubav hladna, svetost nevidljiva. No, usprkos svega, kršćanin treba moliti, jer molitva je kisik za njegovu dušu, treba razgovarati s Bogom, premda doživljava da stoji pred zatvorenim vratima, pred Bogom koji je stavio prste u uši i okrenuo pogled od nas.

Krist odgovara prekrasnom prispodobom. Udovica ne da mira sucu, nepopustljiva je i žilava tako da sudac konačno popušta.

Zar neće Bog, koji ipak nije nemilosrdan kao taj sudac, pomoći svojim, kad mu se obrate u molitvi!

Možda nam se nameće pitanje pa zbog čega reći, zar Bog ne zna naše potrebe. Sigurno, On zna naše želje i prije nego ih iznesemo, ali ih uslišava tek kad ga zamolimo.

Prije nego želimo razgovarati s Bogom, trebamo u sebi stvoriti ozračje pouzdanja, povjerenja. Jedino s takvim nutarnjim stavom možemo naći put za razgovor s Bogom. No, povjerenje je jedino moguće, ako se na onoga kome smo darovali povjerenje, potpuno oslonimo. Pouzdanje, povjerenje ključ je dijaloga, razgovora!

Bez ispunjenja te temeljne pretpostavke molitva upada u prazninu.

<https://millennialpastor.ca/>

Udovica je svim silama, svim svojim bićem žarko tražila, bez prestanka, neprekidno. Koliko ima, da tako kažem, žestine i odlučnosti u našim molitvama, koliko nam je stalo do onoga što molimo, ne padamo li od klonulosti zato što odmah ne vidimo rezultate?

Mnogi se ispričavaju da nemaju vremena za molitvu. A upravo je stvarnost drukčija. Koliko se više moliš, toliko više imaš vremena! Za mnoge poslove potrošimo više snage i vremena nego što je potrebno. To je zbog toga što smo u sebi, u srcu nemirni, rastrgani i zarobljeni. Molitva nam unosi svjetlo i mir, danosi nam jasnoću i uvid za ono što je najbitnije, pa iste poslove možemo brže, s manje vremena učiniti i ostaje nam više slobodnog vremena.

Zamolimo Krista da nas nauči moliti kao što je naučio svoje učenike i kao što je i sam molio prije svoje smrti da ga Otac oslobodi muka, ali neka bude Očeva volja! To je istinska molitva i ispravni molitveni stav.

Molim Te, Oče, ali Ti najbolje znaš, Tebi prepuštam kako ćeš odgovoriti na moju molitvu, daj mi svoga Duha da prihvatim Tvoj odgovor!

Stjepan Harjač

Reci mi riječ

Moj Bog u četrdeset trećoj
 Moj Bog u četrdeset i trećoj
 Jednako vedar i nasmijan
 Kao i prije deset ljeta
 Uživa u licu zemlje
 U igri plavih nebeskih zavjesa
 Možda su upravo
 Od njegova osmijeha
 One blage bore na bijelome svodu
 Moj prijatelj vjerni
 Vjeruje u čudesnu moć radosti
 I raduje se sa mnom
 Svako mi jutro na uho šapne
 Iz lađe izađi
 Na more stani
 Suncem se umij
 Vjetrom obriši
 Haljinu ljubavi moje
 Na žalu ćeš naći
 Odjeni je
 Da ne ozebeš
 Moj prijatelj u četrdeset i trećoj
 Sve više me podsjeća
 Na moju majku
 Kad sam u njejoj blizini
 Kao list na vjetru
 Od sreće treperim

Anton Tamarut

Molitva

Iz Katekizma Katoličke crkve

Borba molitve

Molitva je milosni dar i odlučan odgovor s naše strane. Ona uvijek podrazumijeva napor. Veliki molitelji Staroga saveza prije Krista, kao i Majka Božja i sveti s Njime uče nas: molitva je boj. Protiv koga? Protiv nas samih i protiv Napasnikovih zamki, koji sve čini da čovjeka odvraća od molitve, od jedinstva s njegovim Bogom. Čovjek moli onako kako živi, jer i živi onako kako moli. Ako neće postojano djelovati po Duhu Kristovu, ne može ni postojano moliti u njegovo ime. „Duhovna borba“ novoga života kršćana nedjeljiva je od molitvene borbe.

Prigovori molitvi

U molitvenom boju trebamo se, u nama samima i oko nas, suočiti s *pogrešnim shvaćanjima molitve*. Neki u molitvi vide puko psihološko djelovanje, drugi napor sabranosti da se prisprije k misaonoj praznini. Neki je svode u obredne stavove i riječi. U podsvijesti mnogih kršćana, molitva je zanimanje nespojivo sa svim njihovim obvezama: oni nemaju vremena. Oni pak koji molitvom traže Boga, brzo se

obeshrabre, jer ne znaju da molitva dolazi također od Duha Svetoga, a ne samo od njih.

Trebamo se također suprotstaviti načinima *mišljenja* „ovoga svijeta“; oni prodiru u nas ako nismo budni, kao na primjer: da je istinito samo ono što se dâ razumski i znanstveno provjeriti (a molitva je tajna koja nadilazi našu svijest i našu podsvijest); k tome vrednote proizvodnje i zarade (a molitva je neproizvodna, prema tome beskorisna); ili putenost i udobnost, uzdignute kao mjerilo onoga što je istinito, dobro i lijepo (a molitva je „ljubav prema ljepoti“ [φιλοκαλία], žudnja za Slavom Boga živoga); i nasuprot aktivizmu, eto, molitva biva predstavljena kao bijeg iz svijeta (a zapravo, kršćanska molitva nije otuđenje od povijesti ni rastava od života).

Napokon, naš boj mora razračunati s onim što osjećamo kao *svoje neuspjehe u molitvi*: obeshrabrenje naspram svojih suhoća, žalost što nismo sve dali Gospodinu, jer imamo „velik imetak“, razočaranje što nismo uslišani prema vlastitoj volji, povreda našeg ponosa koji uporno ostaje na svojoj grješničkoj nedostojnosti, nepodnošenje molitve kao darovanog čina, itd. Zaključak je uvijek isti: čemu moliti? Da se prevladaju te zapreke, valja se boriti poniznošću, povjerenjem i ustrajnošću.

Ponizna budnost srca

Pred poteškoćama molitve

Redovita je teškoća naše molitve *rastresenost*. Može se odnositi na riječi i njihov smisao, u usmenoj molitvi; a može se, dublje, odnositi na Onoga kojemu se molimo, u usmenoj molitvi (liturgijskoj ili osobnoj), u razmatranju i u unutarnjoj molitvi. Krenuti u lov na rastresenosti značilo bi upasti u njihove zamke, dok je dovoljno vratiti se svome srcu: rastresenost nam otkriva uza što smo priljubljeni, a to ponizno spoznanje pred Gospodinom treba da nanovo probudi našu veću ljubav prema Njemu, prinoseći mu odlučno svoje srce da ga očisti. Borba se vodi tu: u izboru Gospodara kojemu valja služiti.

Pozitivno, borba protiv našega posesivnog i gospodujućeg Ja jest u *budnosti*, trijeznosti srca. Kad Isus zahtijeva budnost, ona se uvijek odnosi na njega, na njegov dolazak u posljednji dan i svaki dan: na „danas“. Zaručnik dolazi o ponoći; svjetlo koje se ne smije ugasiti jest svjetlo vjere: „Moje mi srce govori: ‘Traži lice njegovo’“ (Ps 27, 8).

Druga poteškoća, napose za one koji žele iskreno moliti, jest *suhoća*. Ona je sastavni dio unutarnje molitve, kada je srce bezosjećajno, bez ugone prema mislima, uspomenama i čuvstvima, čak i duhovnima. To je trenutak čiste vjere koja ostaje uz Isusa u smrtnoj borbi i u grobu. „Ako pšenično zrno, pavši na zemlju ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (Iv 12, 24). Ako suhoća ovisi o nedostatnu korijenu, jer je Riječ pala na kamen, borba se vodi oko obraćenja.

Pred napastima u molitvi

Najobičnija i najprikrivenija kušnja jest naš *manjak vjere*. Ne izražava se toliko po očitoj nevjeri, nego više po prednosti koju dajemo drugim stvarima. Kad počnemo moliti, tisuću poslova ili briga, koje smatramo hitnima, izgledaju važniji; to je, ponovo, trenutak istine srca i prednosti njegove ljubavi. Kadikad se obraćamo Gospodinu kao posljednjem utočištu: no, vjerujemo li uistinu? Kadikad uzimamo Gospodina za saveznika, ali srce je još preuzetno. U svakom slučaju, nedostatak naše vjere otkriva da još nemamo raspoloženja ponizna srca: „Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15, 5).

Druga kušnja, kojoj preuzetnost otvara vrata, jest *duhovna lijenost*. Duhovni oci podrazumijevaju stanoviti oblik klonuća zbog popuštanja u askezi, smanjenja budnosti i nehajnosti srca. „Duh je [...] voljan, no tijelo je slabo“ (Mt 26, 41). Što se s višega padne, to više boli. Malodušnost, bolna, druga je strana preuzetnosti. Tko je ponizan, ne čudi se svojoj bijedi, ona ga vodi k većem pouzdanju da čvrsto izdrži u postojanosti.

Sinovsko pouzdanje

Sinovsko pouzdanje u nevolji dolazi u iskušenje i u njoj se dokazuje.²⁰ Glavna teškoća odnosi se na *molitvu prošnje*, kad se zauzimamo za sebe ili za druge. Neki čak prestanu moliti zato što im, tako misle, njihova molba nije uslišana. Ovdje se postavljaju dva pitanja: Zašto mislimo da nam molba nije uslišana? Kako naša molitva biva uslišana, kako je „uspješna“?

Zašto se žaliti da nismo uslišani?

Trebala bi nas najprije potresti jedna činjenica. Kada slavimo Boga ili mu za njegova dobročinstva općenito zahvaljujemo, ni najmanje se ne brinemo saznati je li mu naša molitva ugodna. Naprotiv, zahtijevamo da vidimo uspjeh naše prošnje. Kakva je dakle Božja slika koja potiče našu molitvu: sredstvo za iskorištavanje ili Otac našega Gospodina Isusa Krista?

Jesmo li uvjereni da „ne znamo što da molimo kako valja“ (Rim 8, 26)? Ištemo li od Boga „prava dobra“? Otac naš dobro zna što nam je potrebno, prije nego ga zaištemo,²¹ no on očekuje našu prošnju zato što je dostojanstvo njegove djece u njihovoj slobodi. I zato valja moliti s njegovim Duhom slobode, da bismo mogli uistinu spoznati njegovu želju.

„Nemate jer ne molite. Molite, i ne primajte jer zlo molite, da u svojim nasladama trošite“ (Jak 4, 2-3). Ako ištemo sa srcem podijeljenim, „preljubničkim“, Bog nas ne može uslišati, jer hoće naše dobro, naš život. „Ili mislite da Pismo uzalud veli: Ljubomorno čezne za duhom što ga nastani u nama“ (Jak 4, 5)? Naš je Bog na nas „ljubomoran“, što je znak istinitosti njegove ljubavi. Neka nas zahvati želja njegova Duha, i bit ćemo uslišani: „Ne žalosti se ako odmah od Boga ne primiš što od njega tražiš; On hoće da ti učini još više dobra po tvojoj ustrajnosti da budeš s njim u molitvi.“ On hoće „da se naša čežnja iskuša u molitvi. Tako nas priprema da primimo što nam je spreman dati.“

Kako je naša molitva djelotvorna?

Objava molitve u rasporedbi spasenja uči nas da se vjera oslanja na Božje djelovanje u povijesti. Djetinje povjerenje potaknuto je

negovim najizvrsnijim djelom: mukom i uskrsnućem njegova Sina. Kršćanska je molitva suradnja s njegovom providnošću, s njegovim nacrtom ljubavi za ljude.

U svetog Pavla, to je povjerenje smiono, utemeljeno na molitvi Duha u nama i na vjernoj ljubavi Oca koji je za nas predao svoga Sina jedinca.²⁸ Preobrazba srca koje moli prvi je odgovor na našu prošnju. On joj je uzor, on moli u nama i s nama. Budući da srce Sina ne traži ništa drugo doli ono što se sviđa Ocu, kako da srce posvojene djece radije prione uz darove negoli uz Darovatelja?

Isus moli također za nas, umjesto nas i nama na korist. Sve naše prošnje sabrane su jednom za svagda u njegovu vapaju na križu i uslišane su od Oca u njegovu uskrsnuću. Stoga Isus ne prestaje zauzimati se za nas kod Oca. Ako je naša molitva odlučno sjedinjena s Isusovom, u povjerenju i sinovskoj smionosti, mi postižemo sve što ištemo u njegovo ime, daleko više nego jednu ili drugu stvar: samoga Duha Svetoga koji sadrži sve darove.

Ustrajati u ljubavi

„Bez prestanka se molite“ (1 Sol 5, 17); „svagda i za sve zahvaljujte Bogu i Ocu u imenu Gospodina našega Isusa Krista“ (Ef 5, 20); „molite se u Duhu svakovrsnom molitvom i prošnjom u svakoj prigodi; poradi toga i bdijte sa svom ustrajnošću i molitvom za sve svete“ (Ef 6, 18). „Nije nam određeno da neprestano radimo, bdijemo i postimo, dok nam je zakon da bez prestanka molimo.“ Ta neumorna revnost može doći samo iz ljubavi. Borba molitve protiv naše tromosti i lijenosti jest borba ljubavi ponizne, pune povjerenja i postojane. Ta nam ljubav otvara srce za tri jasne i životvorne vjerske spoznaje:

Moliti je *uvijek moguće*: vrijeme kršćana jest vrijeme uskrsloga Krista koji je s „nama u sve dane“ (Mt 28, 20), ma kakve bile oluje. Naše je vrijeme u Božjim rukama:

„Često i žarko moliti moguće je čak i na tržnici ili na šetnji, te također sjedeći u svojoj prodavaonici, bilo kupujući bilo prodajući, pa čak i kuhajući.“

Moliti je *životna potreba*. Suprotan dokaz nije manje uvjerljiv: ako se ne prepustimo vodstvu Duha, padamo u ropstvo grijeha. Kako Duh Sveti može biti „naš Život“ ako je naše srce daleko od njega?

„Ništa nije ravno molitvi; ona čini mogućim ono što je nemoguće, i lakim što je teško [...]. Nemoguće je [...] da čovjek koji moli [...] ikad padne u grijeh.“ „Tko moli, sigurno se spašava; tko ne moli sigurno je osuđen.“

Molitva i kršćanski život su neodvojivi, jer je riječ o istoj ljubavi i istom odricanju koje provire iz ljubavi. Radi se o istoj djetinjoj i ljubavlju ispunjenoj usklađenosti s Očevim naumom. Isto je preobrazujuće jedinstvo u Duhu Svetom koji nas sve više suobličuje Isusu Kristu. Ista je ljubav za sve ljude, ljubav kojom nas je Isus ljubio. „Što god zaištete Oca u moje ime dat će vam. Ovo vam zapovijedam: ljubite jedni druge“ (Iv 15, 16-17).

„Bez prestanka moli onaj tko povezuje molitvu s djelima i djela s molitvom. Samo tako možemo smatrati ostvarivim načelo molitve bez prestanka.“

Molitva Isusova časa

Kad je došao njegov čas, Isus moli Oca. Ta molitva, najduža što je prenosi evanđelje, obuhvaća svekoliki naum stvaranja i spasenja, kao i njegovu smrt i uskrsnuće. Molitva Isusova Časa ostaje uvijek njegova, kao što i njegova Pasha,

koja se dogodila „jednom za vazda“, ostaje prisutna u liturgiji njegove Crkve.

Kršćanska je predaja s pravom naziva Isusovom „svećeničkom“ molitvom. To je molitva našeg Velikog svećenika, nerazdvojiva od njegove žrtve, njegova „prijelaza“ [Pashe] k Ocu, u kojemu se sav „posvetio“ Ocu.

U toj vazmenoj žrtvenoj molitvi, sve je „uglavljeno“ u Njemu: Bog i svijet, Riječ i tijelo, vječni život i vrijeme, ljubav koja se predaje i grijeh koji je izdaje, učenici prisutni i oni koji će po njihovoj riječi vjerovati u Njega, poniženje i slava. To je molitva za jedinstvo. 2749 Isus je posve dovršio Očevo djelo te se njegova molitva, kao i njegova žrtva, proteže do svršetka vremenâ. Molitva časa ispunja posljednja vremena te ih vodi k dovršenju. Isus, Sin kojemu je Otac sve dao, sav je predan Ocu, a istodobno se izražava s neograničenom slobodom⁴⁰ po moći koju mu je Otac dao nad svakim tijelom. Sin, koji je postao sluga, jest Gospodin, Svevladar [Παντοκράτωρ]. Naš Veliki svećenik koji moli za nas jest i Onaj koji moli u nama i Bog koji nas uslišava.

Molitvu kojoj nas uči, „Oče naš!“, možemo iznutra prihvatiti ako uđemo u sveto ime Gospodina Isusa. Njegova „svećenička molitva“ nadahnjuje iznutra velike prošnje Očenaša: brigu za Očevo ime, žudnju za njegovim Kraljevstvom (Slava⁴²), ispunjenje Očeve volje, njegova nauma spasenja⁴³ i oslobođenje od zla.

Konačno, u toj nam molitvi Isus objavljuje i daje nerazdruživu „spoznaju“ Oca i Sina,⁴⁵ što je samo otajstvo molitvenog života.

Mali vjeronaučni leksikon

Mariologija

Mariologija, (lat. mafiologia), u kršćanstvu, teološka grana koja proučava vjersko značenje Marije, Majke Isusove, njezinu ulogu u spasenju i povijest njezina štovanja. Premda se naziv mariologija prvi put spominje 1650., začetci su mariologije u Novom zavjetu (djevičansko rođenje, izvještaji o djetinjstvu Isusovu, davidovska loza; Krist je „rođen od žene“, koja je „blažena“ i „puna milosti“). U otačkoj teologiji (patristika) Marija je smještena unutar kristologije, soteriologije i ekleziologije. Efeški koncil (431) daje joj naslov Bogorodice, Drugi carigradski koncil (553) definira njezino trajno djevičanstvo, a Drugi nicejski koncil (787) njezino štovanje (hiperdulija) i prikazivanje na slikama (ikonodulija). Takvo je učenje prihvaćeno i u pravoslavlju. U skolastičkoj teologiji dugo su se vodile rasprave između makulista (po kojima je Marija kao stvorenje baštinica istočnog grijeha) i imakulista (po kojima je začeta bez istočnog grijeha). Spor je okončan 1854. proglašenjem dogme o bezgrješnom začeću (Pio IX), a 1950. Pio XII. proglasio je dogmu o Marijinu uznesenju na nebo. Drugi vatikanski koncil nastojao je Marijino štovanje i mariologiju uključiti u kristologiju i ekleziologiju. Premda su reformatori odbacili hiperduliju i Mariju smjestili unutar Kristova utjelovljenja (pavlovsko „rođen od žene“), neki protestantski i anglikanski teolozi nastoje vratiti neka predreformatorska učenja o Mariji.

Marija Magdalena

Marija Magdalena, grčki Μαγδαληνή: *Magdalka*, žena iz *Magdale*, kršćanska pokornica (Magdala, I. st. – Efez, ?). Prema Evanđeljima, javna grješnica (Lk 7, 37) koju je Isus obratio, a ona ga pratila u njegovu javnome djelovanju. Katkad se poistovjećuje s Marijom, sestrom Marte i Lazara iz Betanije (Iv 12, 1-8). Bila je svjedokom Isusove smrti i polaganja u grob, a prva ga je vidjela nakon uskrsnuća i vijest o tome javila apostolima. Prema legendi, poslije je živjela u Efezu; prema drugim legendama, doplovila u galsku luku (današnji Marseille). Postoje svjedočanstva o vrlo ranome štovanju svete na Istoku; u Efezu i Carigradu postojala su njezina svetišta. Na Zapadu se štuje od X. st. Često ikonografski prikazivana, osobito u doba renesanse; najčešći je motiv kako Isusu suzama pere noge.

Javlajte Isusu

Te se ljetne večeri, kada smo umorni stigli do Žmana na Dugom otoku, mrak već zgušnjavao. Dok smo ulazili u Žman, začulo se crkveno zvono.

„Zbog čega zvoni?“, pitali smo.

Rekli su nam da je u mjesto stigao mladi svećenik sa skupinom mladeži te da svake večeri u ovo doba slave Misu. Učinilo nam se dobrim dan završiti Misom te smo se, čim smo se smjestili i tek na tren osvježili, uputili do crkve.

Stigli smo na čitanje psalma. U crkvi je bilo nekoliko desetaka mladih koji su ovamo došli na odmor i nekoliko starijih osoba, bit će većinom mještana. Svećenika smo uočili tek kad je ustao da bi pročitao ulomak iz Evanđelja. Bio je posve mlad. Doimao se istodobno i vedrim i pomalo suzdržanim. Poslije Mise smo doznali da je prije svega tri-četiri tjedna imao mladu Misu.

Čitao je ulomak o glavosjeku Ivana Krstitelja.

Pročitavši reče:

„*Riječ Gospodnja!*“

A u pročitanoj evanđeoskom ulomku nije bilo ni jedne Isusove riječi. Pa Isus je u tom ulomku bio spomenut tek pri kraju, riječima „... *i jave Isusu.*“

Sjedismo poslušati propovijed.

„O čemu da vam večeras govorim?“, upita nas mladi svećenik. „*Na što nas ovaj ulomak iz Evanđelja potiče?*“

Čekali smo što će nam reći. A on nastavi:

„*Čuli smo što se dogodilo Ivanu Krstitelju. Što tome dodati? Čuli smo i da su učenici javili Isusu što se dogodilo. Javili su mu... Pa, eto, o tome vam večeras želim govoriti. Što god vam se događa, javljajte Isusu. Ne čekajte. On to treba znati. On to želi znati. Javljajte Isusu i o svemu što se događa onima koje volite. Javljajte mu o svemu što se događa u svijetu u kojem živite. On to treba znati. On to želi znati.*

„*Neka Isus ne ostane isključen ni iz čega što se vas i vaših tiče, bilo to nešto važno ili nevažno. Javljajte mu...*“

Mrak se već posve zgusnuo, crkveno je zvono utihnulo. Ali riječi mladoga svećenika ne prestaju odjekivati u meni. Ne prestaju svijetliti.

Ignacije Antiohijski

17. listopada

Sveti Ignacije se rodio sredinom prvoga stoljeća, vjerojatno u Siriji. Iz načina na koji bijaše mučen moglo bi se naslutiti da je potjecao iz klase robova, no ti su robovi u Crkvi imali potpuno građansko pravo jer su mogli postati čak i biskupi.

Ignacije bijaše treći po redu biskup u Antiohiji, u jednome od glavnih središta kršćanskog Istoka. Kao biskup Ignacije se morao neprestano boriti protiv gnostika koji su, nakon razorenja Jeruzalema, među razočaranih Židovima i kršćanskim vjernicima iz židovstva širili svoje dualističke zablude. Uz tu borbu Ignacije sa svojim stadom bijaše na udaru Domicijanova progonstva. Nakon careve smrti došlo je kraće razdoblje mira da onda započne progonstvo pod carem Trajanom.

Za vrijeme toga progonstva između 110. i 115. godine pozvan je na odgovornost zbog kršćanske vjere i antiohijski biskup Ignacije. Kako je u vjeri ostao tvrd i nepokolebljiv, okovali su ga u lance te pod strogom vojničkom stražom brodom uputili u Rim gdje bi osuđen da bude predan divljim zvijerima. Kako je brod koji je Ignacija vozio u Rim iz nama nepoznatih razloga pristao u mnogim maloazijskim lukama, to se tamošnjim kršćanima pružila divna prilika

da pozdrave u lance okovana Kristova mučenika. U Smirni se brod dulje zadržao pa je Ignacija na čelu svoje zajednice pozdravio mjesni biskup sveti Polikarp. Slično su učinili kršćani iz Efeza, Magnezija i Trallesa.

Ignacije iskoristi taj prisilni boravak u Smirni pa napisa kršćanskim zajednicama Male Azije divna pisma, puna duhovne pouke i opomena. Kao antiohijski biskup, jedne od glavnih biskupskih stolica na Istoku, osjetio se odgovornim i za druge zajednice i svoju je odgovornost želio i pismeno izraziti.

Iz Smirne Ignacije napisa pismo i rimskoj kršćanskoj zajednici iz kojeg saznajemo kako su vojnici stražari prema njemu nečovječno postupali. To je pismo puno i najuzvišenijih misli: „Pišem svim Crkvama i poručujem svima da rado umirem za Boga ako me vi ne spriječite. Pozivam vas da mi ne iskazujete svoju naklonost u nezgodan čas. Pustite me da budem hrana zvijerima, po kojima mogu susresti Boga. Božje sam žito i zubi me zvijeri melju da postanem čisti kruh Kristov. Zazivajte Krista za mene da pomoću tih zvijeri budem žrtva Bogu.“

„Ništa mi neće koristiti draži svijeta niti kraljevstva ovoga vijeka. Bolje mi je umrijeti da se sjedinim s Isusom Kristom nego kraljevati svom zemljom. Tražim onoga koji je za nas umro. Onoga hoću koji je za nas uskrsnuo. Nadolazi čas moga rođenja.“

<https://hu-benedikt.hr/>

Oprostite mi, braćo, ne kratite mi da zadobijem život, ne želite da ostanem u smrti. Onoga koji želi biti Božji ne predajte svijetu i ne zavodite ga zemaljštinom. Pustite me da doprem do čistog svjetla. Tek kad stignem tamo, bit ću čovjek. Priuštite mi da budem sljedbenik muke svoga Boga. Tko njega ima u sebi, neka shvati što hoću, i neka ima sućuti prema meni znajući što me muči“, pisao je antihohijski svetac.

„Moja je požuda raspeta i u meni nema vatre koja teži za zemaljskim, nego je u meni živa voda koja u mojoj unutrašnjosti žubori i iznutra govori: 'Dođi k Ocu!' Ne raduje me propadljiva hrana ni naslade ovoga života. Želim Božji kruh, a to je tijelo Isusa Krista od roda Davidova, a za piće želim njegovu krv, a to je nepropadljiva ljubav. Molite za mene da ga postignem. Ne pišem vam po tjelesnom nadahnuću, nego po Božjoj volji. Ako budem trpio, znači da mi dobro želite; ako budem oslobođen, znači da me mrzite“, svjedočio je Ignacije.

U Poslanici Rimljanima Ignacije kao prvi biskup Istoka jasno priznaje primat Rimske crkve koju naziva „predstojnicom zajednice ljubavi“. Dok se brod zadržavao u luci Troade, Ignacije napisa još tri pisma: zajednici u Filadelfiji, Smirni te biskupu Polikarpu.

Stručnjak za patrologiju O. Hagemeyer piše da tih sedam Ignacijevih pisama imaju i za nas danas veliku vrijednost jer veoma jasno i snažno imaju pred očima veliko značenje biskupske službe u Crkvi.

On je u tadašnjim prilikama u povezanosti s biskupom gledao jamstvo da se kršćanske zajednice očuvaju od otrova krivovjernih naučavanja. On ide tako daleko da u Pismu Efežanima slavi kao blaženu onu zajednicu koja je sa svojim biskupom tako usko i intimno povezana „kao Crkva s Isusom Kristom i kao Isus s Ocem, pa se jedinstvo stapa u skladnu cjelinu“.

Zajedništvo s biskupom najviše se očituje u molitvi i slavljenju Euharistije. Ignacije o tome piše: „Ako već molitva jednoga ili drugoga ima veliku moć, koliku će tek imati molitva biskupa i zajednice.“

Kad je Ignacije napokon bio doveden u Rim, u amfiteatru je predan divljim zvijerima, koje ga pred očima svjetine rastrgaše i tako se ispunila njegova želja da bude samljeven zubima divljih zvijeri i postane Kristov kruh.

<https://laudato.hr/>

NAŠI POKOJNI

JOSIP MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

FRANJO MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

PAVO KLEŠKOVIĆ,

PU dubrovačko - neretvanska, Zavrelje, 17. listopada 1991.

BORIVOJ MARGETIĆ,

MUP sjedište, Osijek, 17. listopada 1991.

MIROSLAV NAGLAV,

MUP sjedište, Rijeka, 17. listopada 1992.

DRAŽEN DAUTANEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 19. listopada 1991.

MARIO KOVAČIĆ,

MUP RH, Bujavica pakrac, 19. listopada 1991.

IVAN PALAIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Glina, 19. listopada 1991.

IVANA FRANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, u službi, Vrgorac, 19. listopada 1991.

PU JOSIP POLJAKOVIĆ,

PU požeško - slavonska, Čaglin, 19. listopada 1992.

ŽELJKO PAUŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Mašić, 21. listopada 1991.

NAŠI POKOJNI

DRAGAN MARENDIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 22.listopada1991.

REFIK PEHLIVANOVIĆ,

PU zagrebačka, 23.listopada1991.

MARIO SVJETLIČIĆ,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 24. listopada 1991.

ŽELJKO PRTAJIN,

PU zagrebačka, Zagreb, 24.listopada1991.

EVELIN MARŽIĆ,

PU zadarska, Novo Pračno, 25.listopada1991.

BOŽIDAR ČOLIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Kukunjevac, 27. listopada 1991.

SLOBODAN ČOLIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Kukunjevac, 27. listopada 1991.

TOMA VELIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo, 27. listopada 1991.

ŽELJKO BALALA,

PU koprivničko - križevačka, Kukunjevac, 27.listopada1991.

VLADIMIR ROJKO,

PU međimurska, Vukovar, 28.listopada1991.

BERISLAV IVOŠEVIĆ,

PU požeško - slavonska, Lipik, 29. listopada 1991.

POČIVALI U MIRU

Legenda o Albrechtu Düreru

Albrecht Dürer (1471. – 1528.) je odrastao u selu pokraj Nuremberga, Njemačka u obitelji s 18-oro djece. On i jedan od njegove braće, Albert dijelili su zajednički san. Obojica su željeli postati umjetnici no njihovi roditelji im nisu mogli omogućiti umjetničko obrazovanje.

Stoga su njih dvojica sklopila dogovor. Baciti će novčić, a onaj koji izgubi će raditi u obližnjim rudnicima i zaraditi novac potreban za plaćanje pohađanja umjetničke škole onomu koji pobjedi. Kada pobjednik završi svoje umjetničko obrazovanje nakon četiri godine, vratit će se i platiti umjetničku školu onome koji je izgubio koristeći novac od prodaje svojih umjetničkih djela ili od rada u rudnicima. Albrecht je pobijedio i do završetka umjetničkog studija već je zarađivao velike svote od narudžbi za njegova umjetnička djela. Postao je najveći crtač i graver u povijesti zapadne umjetnosti.

Kada se Albrecht vratio kući nakon četiri godine bio je spreman poslati svog brata Alberta na umjetnički studij. No, četiri godine rada u rudnicima su ostavile trag na rukama njegova brata i on njima više nije mogao raditi pažljive i detaljne poteze kistom. Ali nije bio ogorčen.

Radovao se zbog Albrechtove slave. Jednog dana Albrecht ga je zatekao kako kleči s uzdignutim rukama, moleći za nastavak njegova umjetničkog uspjeha.

Kako bi odao poštovanje svom nesebičnom bratu Albrecht je odlučio izraditi sliku njegovih ruku sklopljenih u molitvi. Kada je crtež završen 1508. godine, postao je jednim od najpoznatijih umjetničkih djela sakralne tematike u svijetu do danas.

Ova priča je legenda. U blizini Nuremberga nema rudnika. Ruke modela po kojima je izrađen crtež nisu istrošene manualnim radom. No, poruka legende do danas ostaje snažnom i vrijednom.

<https://www.mell.de/>

<https://ipaprk.org/>